

Hrvatska u žrvnju geopolitičkih zbivanja na globalnoj razini

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/26583-o-geopolitickoj-situaciju-u-svijetu-i-o-polozaju-hrvatske.html

24. 04. 2017.

Na globalnoj razini 2016. godina bila je izuzetno turbulentna, a o čemu najbolje svjedoče tzv. Brexit te izbor Trumpa za američkog predsjednika. Početak 2017. godine donio je Erdoganovu pobjedu na referendumu u Turskoj kojom će se u toj državi inaugurirati predsjednički sustav. Za dva tjedna očekuje nas drugi krug predsjedničkih izbora u Francuskoj, a u anketama nije bez izgleda Marine le Pen čija bi pobjeda mogla ozbiljno uzdrmati Europsku uniju s obzirom na euroskeptičnu poziciju te predsjedničke kandidatkinje. Izbori nas očekuju i u Njemačkoj, koja posljednjih godina prema jugoistočnoj Europi provodi politiku koja opasno podsjeća na britanski obrazac izgradnje tzv. Zapadnog Balkana.

Sukobi u Siriji – gdje se prelamaju, među ostalim, i interesi najmoćnijih zemalja SAD-a i Rusije - ponovno su došli u fokus nakon nedavne američke intervencije, a zaoštrila se je ponovno i situacija oko Sjeverne Koreje.

Hrvatsku posljednjih mjeseci potresa kriza oko Agrokora – koju također nije moguće shvatiti i bez interesa vanjskih faktora moći - kao i gužve na granicama za koje neki analitičari tvrde da nisu bez veze sa „zapadnobalkanskim tendencijama“ pojedinih vanjskih centara moći.

Geopolitičku situaciju u svijetu i položaj Hrvatske za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Matko Marušić, Denis Sunko, Mile Prpa, Miljenko Stojić, Zdravko Mršić i Stipe Kutleša.

Prof. dr. sc. Matko Marušić: Hoće li se ratnik vratiti bez štita?

Nisam stručnjak za geopolitiku, a o Hrvatskoj se usudim govoriti. Zato ću svoje razumijevanje geopolitike svesti na dvije stvari u koje sam siguran: prva je ofenziva rodne ideologije u cijelom svijetu, a druga je migriranje muslimana u Europu. Vjerujem da su njih dvije povezane i da dolaze iz izvora koji imaju duboke komunističke korijene, a ciljaju na uništenje Katoličke Crkve, jer je ona jedina od kršćanstva ostala jaka, pa je mrze više nego ikad. Borba vjere i nevjere biblijska je borba Gospodina i sotone; bez obzira na to kako je napisana Biblija, taj je sukob danas očitiji nego ikad, iako je uvijek bio dovoljno vidljiv da se može smatrati prirodnim zakonom. Ateizam i komunizam u biti su jedno te isto, jedino što je komunizam izvršni oblik ateizma, s politikom, vojskom i spremnošću na zločin. Danas se oni UdariNa Katoličku se Crkvu udara prvo i najjače, jer udar dolazi sa Zapada, a tamo je i ona. Sotona ne može na Istok dok ne potčini Zapad. Proistječe da muslimani ne bi smjeli sudjelovati u potiskivanju kršćanstva, niti bi istočnjačke religije smjele drijemati kao da ih se ofenziva ne tiče, jer su oni sljedeći kad padne Katolika Crkva. Dolazak muslimana u Europu, usmjeren na izazivanje sukoba muslimana i kršćana, obje bi vjere trebale iskoristiti za približavanje i stvaranje zajedničkoga otpora ateizmu. zakrinkavaju u socijalizam i liberalizam, ali takvu nakazu nikakva šminka ne može sakriti.

Na Katoličku se Crkvu udara prvo i najjače, jer udar dolazi sa Zapada, a tamo je i ona. Sotona ne može na Istok dok ne potčini Zapad. Proistječe da muslimani ne bi smjeli sudjelovati u potiskivanju kršćanstva, niti bi istočnjačke religije smjele drijemati kao da ih se ofenziva ne tiče, jer su oni sljedeći kad padne Katolika Crkva. Dolazak muslimana u Europu, usmjeren na izazivanje sukoba muslimana i kršćana, obje bi vjere trebale iskoristiti za približavanje i stvaranje zajedničkoga otpora ateizmu.

O ovako kratkom tekstu ne može se u danom kontekstu razglabati o Rusiji, Kini i Siriji, ali vjerujem da za njih vrijedi sve rečeno, s malim specifičnim razlikama koje uopće nisu bitne.

Hrvatska je pod istim udarom kao i cijeli svijet, a napose Europa. Na žalost, vidim da se Plenković ne kani prikloniti otporu kršćanstva koji, oklijevajući, ali ipak očito, pokazuje Višegradska skupina država, što znači da je već prihvatio poraz. Povratak Jokića u posao školske reforme i prihvaćanje Istambulske deklaracije, koji su već izlobirani, zadnji su čavli u lijes hrvatskoga nacionalnoga ponosa i opstanka.

U toj priči nema mjesta za lamentiranja o Agrokoru. Ne znam koliko je on posljedica međunarodnih zavjera i odnosa snaga, ali znam da jest posljedica nerada, nemorala i neznanja, koji uvijek idu zajedno. U sličnoj su situaciji i druge velike hrvatske tvrtke, bojim se – sve. Razlog je u nama, našoj slabosti, u svih naših, hrvatskih, sedam smrtnih grijeha. To je tužno i zastrašujuće, ali ima jednu vrlinu: sagledat ćemo istinu o vlastitoj trulosti i biti prisiljeni odlučiti hoćemo li se stvarno boriti kao što smo se borili za krst časni i slobodu zlatnu ili ćemo se predati bez borbe, bez dostojanstva i vratiti se – bez štita. Ali, gdje se, komu se i čemu se vraća ratnik bez štita? Gdje je tada njegova domovina, obitelj i vjera? Gdje je tada smisao njegova života?

Prof. dr. sc. Denis Sunko: Normalni naprijed, ostali stoj!

Živimo u zanimljivo doba: događaju se stvari koje nitko nije očekivao, te se samim time mijenjaju očekivanja, pa se očekuju i događaji koji su se još manje očekivali, i kao da se taj koloplet očekivanja i događanja ubrzava, i to na krivu stranu. Intuitivno se osjeća da se negdje dosegla kritična točka, da su neke brane popustile, te sa svih strana provaljuje nered. Brexit i izbor Donalda Trumpa bi po tom osjećaju bili samo najzamjetljiviji međaši prijelaza u novo razdoblje, po mnogo čemu gore od onog koje mu je prethodilo.

Smatram da je ovaj osjećaj ne samo točan, nego se može i sažeti u precizan tehnički opis. Svjedočimo, zapravo, prijelazu globalnog društva iz stanja dominiranog energijom, ili unutrašnjim zakonitostima, u stanje dominirano entropijom, ili neredom. Da bi se to vidjelo, treba prije svega shvatiti da je pobjeda nereda isto što i pobjeda normalnosti. Referenca za taj uvid je ništa manje nego Sveto Pismo, Knjiga postanka: priča o Kainu i Abelu. Tumačenje koje se ovdje predlaže nije teološko, nego fizikalno.

Priča o Kainu i Abelu počinje čistom termodinamičkom slikom: Abel se dim njegove žrtve dizao ravno u nebo, a Kainu se valjao po zemlji. Dim koji se diže ravno u nebo zovu fizičari stacionarno stanje, koje nastaje zbog neke razlike potencijala. Takva je npr. struja u žici. Potencijal o kojem se ovdje radi osjetio sam po prvi puta kad sam kao mladi tata sastavljao krevetiće svoje djece, kupljene kod IKEA-e. Razlog što sam ih tamo kupio bio je vrlo jednostavan: vlasnik firme je stvarno pošteno podijelio sa mnom uštedu što sam ja sastavljao krevet, a ne on. IKEA je postala globalni fenomen - digla se ravno u nebo! - na potencijalu te ideje.

Istovremeno su i drugi poduzetnici pokušavali imitirati taj uspjeh, pa su prodavali namještaj kojeg je kupac sam sastavljao. Pri tome su međutim cijelu uštedu zadržavali za sebe. Na to mogli pristati samo oni koji su imali psihološku potrebu sastavljati namještaj, ili oni koji su htjeli šarafiti jer su čuli da sad svi šarafe. Uspjeh takvog poduzetništva ovisio je o

nasumičnim događajima. Kao u dimu koji se valja po zemlji, čas gušći čas rjeđi, tako je i njima išlo čas ovako čas onako, i na kraju nikako.

No dim koji se valja po zemlji je slika normalnog stanja, stanja ravnoteže, u kome su sve sile izjednačene i ukupno se ništa ne događa. Normalno je stanje upravo stanje nasumičnog nereda, to su dva izraza za istu stvar. Ono nastaje kad se iscrpe svi potencijali ideja i vizija. I to se upravo sada događa među nama: Kain je opet jednom ubio Abela. Nikoga ne zanima kako bi trebalo biti, jedino je važno kako jest!

Po ovom je fizikalnom tumačenju Kain zapravo prototip normalnog čovjeka. To je onaj koji normalu doživljava kao uzor, i uzrujava se kad netko pokušava nešto po svome. Kako se usuđuje? Doista, kad ne bi postojale unutarnje zakonitosti, ne bi nitko ni mogao ni trebao išta počinjati, jer bi uspjeh bio isto kao dobitak na lutriji. Čovjek koji se oslanja na nekakve unutarnje nevidljive zakonitosti nije normalan.

Pobjeda normalnih i njihovog nereda dugo se pripremala. Osnovni potencijal koji se trebao iscrpiti da do nje dođe bio je potencijal rasta svjetskog gospodarstva u oporavku od dva svjetska rata. Daleko bi nas odvelo da pobrojavamo sve povijesne miljokaze koji su ukazivali na tu pobjedu, od izbora Ronalda Reagana do danas. (Sjećam se da su mi još kao malom povratnici zadivljeno govorili da u Americi svatko može biti predsjednik.) Navodim stoga samo neke znakove po kojima se prepoznaje normalno razmišljanje, pa neka čitaoci sami procijene koliko toga vide oko sebe. (1) Nije važno što jest, nego što tko misli. (2) Dok je po mom, ja sam prav. (3) Dok sam živ, nisam kriv. (4) Što god mi uspije, probat ću opet. (5) Što god mi ne uspije, probat ću opet.

Elizabeth Warren, moj omiljeni američki senator (D.-Mass.), ovih je dana objavila knjigu o jednom specifičnom aspektu pobjede normalnosti, a to je potpuna ravnoteža sila između regulatora i reguliranih. Njezini se primjeri tiču prije svega velikih banaka. Kaže da državne agencije za regulaciju banaka ne žele raditi ništa što se LijekLijek za normalnost je kršćanstvo. Lijek za civilno društvo je domoljublje. Kršćanstvo je "poganima ludost" upravo po svojem oslanjanju na unutarnje zakonitosti, koje u normalnom stanju nisu vidljive. Domoljublje osigurava da se ne uvoze problemi koje nemamo, te otvara javni prostor rješavanju problema koje imamo. Tako nam i na osobnom i na društvenom planu preostaje stara romantičarska parola: oj, budi svoj!bankama ne bi svidjelo, baš zato jer se to bankama ne bi svidjelo. Ljepšeg primjera ravnoteže ne bih se mogao sjetiti: savršen sklad koji dokazuje samog sebe!

No što će nama Wells Fargo, kad mi imamo Agrokor. Već najmanje deset godina svaki punoljetni-a Hrvat-ica sluša priče da Agrokor ne plaća svojim dobavljačima-icama. Isto toliko vremena državne ustanove-ice puštaju Agrokor da demantira te priče rutinskim priopćenjima za tisak. Sad kad ih je prestao demantirati, i država-ica je u njih povjerovala. Isto kao što se prije moglo vjerovati i Agrokoru i državi, može se i sada, jer su bili i ostali složni. Ravnoteža i nered su ista stvar.

Društvo se uređuje strujama koje dolaze od potencijala sadržanog u idejama. Veoma je znakovito da su sve takve najveće ideje, od kršćanstva do moderne znanosti i političke teorije demokracije, nastale u društvima koja nisu bila demokratska: robovlasničkom i feudalnom. Ta su se društva (očito!) mogla transformirati pred izazovima vremena. Moramo se dakle pitati što u demokraciji na stoljetnoj skali osujećuje transformacijski potencijal velikih ideja u javnom životu, te stabilizira društvene i političke strukture neredom. Odgovor je dao Thomas Jefferson: reizbor. Mogućnost reizbora stvara snažan parcijalni interes političara da se ništa ne mijenja u trenutnom stanju, i sve njihove snage usmjerava na osiguranje svojeg reizbora najkratkoročnijim potezima, a mimo javnog dobra i mirnog razvoja. T. Jefferson je predvidio da će se i političke stranke svesti na strojeve za reizbor. Danas možemo vidjeti koliko je bio u pravu. Reizbor nije samo uništio stranke kao rasadišta političkih ideja. Doveo je i do potpune disfunkcionalnosti državnih ustanova, jer u odsutnosti neodrživo brzog ekonomskog rasta novac za reizbor mogu osigurati samo oni čije bi ponašanje država trebala regulirati. Tako se stvorilo stabilno ravnotežno stanje o kojem govori E. Warren i mnogi drugi, a koje se na osobnom planu iskazuje kao opći nered i gubitak kontrole nad vlastitim životom.

Demokratski izabrani političari su izigrali narod davno prije nego je on izgubio povjerenje u njih. To su učinili stavljanjem svojeg reizbora prije i iznad svega ostaloga. Okretanje naroda diktatorskim ličnostima (Putin) i jednostavnim krivim rješenjima (Brexit) odražava suštinski točnu intuiciju da je upravo u normalnosti problem. Prema tome, prvi i osnovni preduvjet spašavanja demokracije je ukidanje reizbora. To se vjerojatno neće dogoditi, pa nam predstoji daljnje klizanje u nered na globalnom planu pod vodstvom normalnih ljudi (Trump). Bez reforme političkog sustava, postavlja se pitanje kako se može ozdraviti temelje osobnog djelovanja. Ti se lijekovi odavno znaju, samo što nisu bezopasni, jer normalni i od njih prave nered, braneći se od njihovog transformacijskog potencijala.

Lijek za normalnost je kršćanstvo. Lijek za civilno društvo je domoljublje. Kršćanstvo je "poganima ludost" upravo po svojem oslanjanju na unutarnje zakonitosti, koje u normalnom stanju nisu vidljive. Domoljublje osigurava da se ne uvoze problemi koje nemamo, te otvara javni prostor rješavanju problema koje imamo. Tako nam i na osobnom i na društvenom planu preostaje stara romantičarska parola: oj, budi svoj!

Mile Prpa: Na tom svijetu stalna samo mijena jest

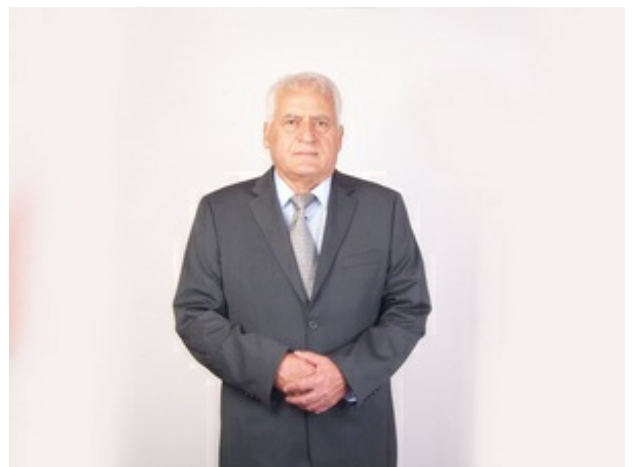
Svako vrijeme ima svoje protagoniste. Sve bitke se dobivaju i gube u ljudima. I najveći političari u povijesti, kad su izgubili podršku u ljudima izgubili su i svoju poziciju. To je istina o politici. Ili po onoj Gundulićevoj "Ko bi gori, eto je doli, a tko doli gori ustaje".

Brexit je bio za očekivati, (ne samo zbog azilantskog vala koji je Britanija pod svaku cijenu htjela izbjeći), već jer je britanska politika teško mogla promatrati rascvat Njemačke i njenu gospodarsku dominaciju u Europi kakvu nije imala nikada u povijesti. Gotovo cijela Europa je pod njenim nadzorom.

Velika Britanija je u jakoj Njemačkoj uvijek gledala opasnost, a u oba svjetska rata bile su međusobno neprijateljske države. Mijenjanjem geopolitike na europskom tlu, prioritetno izmjena odnosa među tri najveće i najjače europske države Velike Britanije, Francuske i Njemačke, mijenja se i geopolitički položaj Hrvatske. Sve tri države nisu izravna opasnost za Hrvatsku, ali njihova politika na Balkanu ne vodi se izravno, već posredno podržavajući političke figure u najbližem susjedstvu. Ta njihova posredna politika imala je u dvadesetom stoljeću vrlo veliki utjecaj na sudbinu jugoistočnih europskih zemalja u koje područje spada i Hrvatska. Najnoviju politiku Njemačke prema balkanskim državama osloncem na Srbiju, treba gledati ne kao politiku i njemačku političku tradiciju, jer njemački narod je narod vrhunskih inženjera i sportaša, a ne previše pronicljivih političara. To je nedvojbeno pokazalo dvadeseto stoljeće.

Marine le Pen je reakcija na neuspjeli neoliberalizam u Europi, koji je sve dopuštao što je suprotno europskoj tradiciji, kulturi i svjetonazoru, poglavito u Francuskoj koja ubrzano gubi nacionalni identitet. Kao nekada kolonijalnu silu dobrano su je naselile velike skupine Arapa, crnaca i sl. koje su sa sobom donijeli svoj stil življenja, koji je Europi stran, a posebno su sobom donijele ekstremni ratoborni islam koji prijeti njenoj sigurnosti i opstanku. Od mogućih potencijalnih sukoba u Europi, stvorene su podloge za vjersko-rasne nemire, a njihovo središte najvjerojatnije bi mogla biti Francuska. Pobjedom na izborima Marine le Pen, može biti ugrožena cijela EU sve do njenog opstanka.

Što se tiče gospodina Trumpa, za njega se može slobodno reći da se radi o vrlo lukavom čovjeku, koji lako ne odaje svoje političke namjere i mislim da će ga na kraju svi Amerikanci prihvatiti kao svog možda i velikog predsjednika, ponajviše zbog njegove odlučnosti i urođenog domoljublja.

Erdogan je drugo pitanje. On ima bolesne političke ambicije, spreman je na sve, to je izričito pokazao poslije neuspjelog puča da je osvetoljubiv, i preko stotinu tisuća ljudi, prvenstveno intelektualaca izbacio ja iz sedla, hapsio ih, maltretirao zatvorima i sl. što mu se može ubrzo razbiti o glavu. Takav karakter političara ne obećava ništa dobro ni svom vlastitom narodu ni drugim narodima kojima se nudi kao pokrovitelj.

Na prostorima bivše Juge, ne samo da još nije prestao Drugi svjetski rat, ili ovaj najnoviji iz devedesetih godina prošlog stoljeća, već situacija pokazuje da još nisu završeni ni ratovi s Turcima ili s Otomanskim imperijem.

Tu, na prostoru BiH, Erdogan vidi svoje mogućnosti u pridobijanju cijelog islamskog elementa i njegovo snažno Hrvatskagdje je tu Hrvatska?! Ona se mora vratiti sama sebi. Mora riješiti pitanje masovne korupcije. Mora zaustaviti ideološke podjele, i mora rasvijetliti svoju povijest na temeljima istine. Mora se boriti da zaustavi iseljavanje, treba početi vraćati stanovništvo iz dijaspore, voditi pametnu demografsku politiku. A u politici pratiti događaje i vršiti njihovu procjenu utjecaja na Hrvatsku, i uvijek unaprijed imati spreman odgovor na svaku situaciju. I na kraju, čvrsto se držati

savezništva s USA, kao najmanje zahtjevne strane. proširenje na što veći dio BiH i dodatnim naseljavanjem Turaka i općenito islamista. Međutim, može imati samo neke početne uspjehe, ali dugoročno on tu nema što tražiti. Ovo pogotovo uz činjenicu da se u Hercegovini ustoličilo najjače kršćansko duhovno središte svijeta (Međugorje), gdje već duže od 35 godina dolaze milijunske mase kršćana hodočasnika, i nekršćana koji prelaze na kršćanstvo, a poglavito iz dalekih azijskih naroda Kineza, Korejanaca, Japanaca i sl.

To kršćansko duhovno središte svijeta, kako se čini, može se razviti do velikih razmjera, i to nitko ne može zaustaviti, jer je, htjeli mi to priznati ili ne, to u vlasti nadnaravnog i tu nemamo nikakvog utjecaja, i ne znamo kako će to sve završiti.

Na tom prostoru je inače čudan politički lonac i nikad se ne zna kad će provrijeti i prekipiti. U političkim kreacijama kroz povijest zapadne sile i Rusija tu nikada nisu podržale pravedno rješenje, već samo politička rješenja koja su njima odgovarala, pa su time to područje posuli lakozapaljivim materijalom.

Što se tiče Sirije, nju treba gledati kolonijalnim očima kao borbu velikih sila tko će je držati u svome zagrljaju. Sirija nikada neće biti uzrok velikog svjetskog rata, a ponajmanje nuklearnog.

Sjeverna Koreja je posebna priča. Nuklearnog rata neće biti. On bi bio vrlo opasan i za Sjevernu i za Južnu Koreju, za Japan, ali i još više za Kinu i Rusiju. Ruska istočna žila kucavica je luka Vladivostok udaljena od Sjeverne Koreje tek 150 km, Kina je još mnogo bliže jer ima dugačku granicu sa Sjevernom Korejom i u tim krajevima bliskim Sjevernoj Koreji ima gustu naseljenost svog stanovništva..

Rat se možda može koliko toliko kontrolirati, ali radijacija nikako, koja bi trajno uništila određene teritorije Kine i Rusije, a da se o gustu naseljenoj Južnoj Koreji i ne govori. Međutim nuklearni rat bi do temelja pokosio Sjevernu Koreju i oni su toga dobro svjesni.

Sjevernokorejski vođa Kim Jong Un pogubio je svog ujaka zbog “veleizdaje” i neke druge iz svoje rodbine. Princip – Udri svoje, da te se svi boje.

Kim Jong Un nije duga vijeka. Ima sve više indicija da je postignut sporazum između Kine, Rusije i USA o njegovom micanju, jer je postao vrlo opasan. Gotovo sulud i neuračunljiv. Ponaša se kao razmaženo derište i misli da je more do koljena. On će najvjerojatnije doživjeti sudbinu Rumunja Nikolae Ceaucescu.

Problem se javlja da njegovim padom koje je sasvim izvjesno, gotovo sigurno, pada i društveni ideološki

poredak - komunizam, kao uz Kubu njegov zadnji ostatak u svijetu. Rušenjem poretka u Sjevernoj Koreji, zbog deset milijunske vojske koja gubi svaku ulogu, doći će, gotovo po cijeloj zemlji, do nekontroliranog velikog terora i stradanja stanovništva.

A gdje je tu Hrvatska?! Ona se mora vratiti sama sebi. Mora riješiti pitanje masovne korupcije. Mora zaustaviti ideološke podjele, i mora rasvijetliti svoju povijest na temeljima istine. Mora se boriti da zaustavi iseljavanje, treba početi vraćati stanovništvo iz dijaspe, voditi pametnu demografsku politiku. A u politici pratiti događaje i vršiti njihovu procjenu utjecaja na Hrvatsku, i uvijek unaprijed imati spreman odgovor na svaku situaciju. I na kraju, čvrsto se držati savezništva s USA, kao najmanje zahtjevne strane.

Mr. sc. Miljenko Stojić: Naša sidra

Otkada smo došli na ove naše prostore prije mnogo stoljeća, a neki kažu da smo tu oduvijek bili, nas kao hrvatski narod obilježavaju, i drže da nas ne odnese povijesni vjetar, dva sidra: katolička vjera i pripadnost zapadnom uljudbenom krugu. Naravno, to ne znači da oni naši sunarodnjaci druge vjere ili potpuno bez nje nisu obuhvaćeni ovim sidrima. Možemo biti različiti među sobom, ali se nikada ne smijemo dijeliti jer će nas u tom slučaju nestati. To su pokušali jugokomunisti pa su nas doveli do ruba provalije.

Imajući ovo na umu mislim da ne bismo trebali strepiti od budućnosti. Geopolitičkih pomaka je uvijek bilo i uvijek će biti, poglavito ovdje na dodiru civilizacija, međutim kad znaš tko si i što si pronaći ćeš si zaklonjeno mjesto u tom geostrateškom hrvanju.

Znaju ovo dobro petokolonaši među nama pa su u zadnje vrijeme nešto posebno djelatni. Osjetili su da se na duže vrijeme uspostavljaju novi odnosi među državama i narodima te bi htjeli da to bude prema njihovu, odnosno da otputujemo negdje tamo na Istok, kamo uopće ne pripadamo. Od tih vidljivih pokušaja treba spomenuti tzv. Deklaraciju o zajedničkom jeziku donesenu u Sarajevu. U međuvremenu neki su se njezini potpisnici od nje ogradili, pritom je ne osudivši i ne kajući se za ono što su učinili. Shvatili su da im takva sada može nanijeti određenu štetu, zbog čega su pronašli neki formalni razlog udaljiti se prividno od nje. Dječja posla umjesto ozbiljnog ponašanja. Trebalo je davno posložiti stvari u svojoj glavi pa taj potpis nikada ne bi stigao pod nešto takvo.

U međuvremenu i, malo je reći, kontroverzni Oliver Frlić nastavlja svoju igru. Nastoji srušiti i sidro vjere i sidro domoljublja da bi nas otpuhao negdje na pučinu i tako učinio sličnima sebi, brodu bez svijesti kamo uopće plovi. Ne bi se trebalo na njega osvrtni da mu hrvatska država, za koju su se borili i njegovi vršnjaci s domoljubljem u srcu i krunicom oko vrata, ne daje toliki kulturni prostor, a on niti se za nju borio niti kulturu uopće razumi. U istom kontekstu treba gledati i isforsirane gužve na granicama i sve glasnije najave o »zapadnobalkanskoj« carinskoj uniji koju sve otvorenije zagovara Aleksandar Vučić. Neki cijenjeni analitičari u kratkovidnosti tih inicijativa vide opasnost da bi nas njemački geopolitički interesi i tijesna suradnja BalkanU međuvremenu i, malo je reći, kontroverzni Oliver Frlić nastavlja svoju igru. Nastoji srušiti i sidro vjere i sidro domoljublja da bi nas otpuhao negdje na pučinu i tako učinio sličnima sebi, brodu bez svijesti kamo uopće plovi. Ne bi se trebalo na njega osvrtni da mu hrvatska država, za koju su se borili i njegovi vršnjaci s domoljubljem u srcu i krunicom oko vrata, ne daje toliki kulturni prostor, a on niti se za nju borio niti kulturu uopće razumi. U istom kontekstu treba gledati i isforsirane gužve na granicama i sve glasnije najave o »zapadnobalkanskoj« carinskoj uniji koju sve otvorenije zagovara Aleksandar Vučić. aktualne njemačke

administracije sa Srbijom i Rusijom mogli dovesti u vrlo neugodan položaj. Nadam se da hrvatski političari u Hrvatskoj i BiH to jasno prepoznaju. Tu je i Turska koja ima utjecaj na procese u dijelu BiH. Analitičari upozoravaju kako upravo Erdogan, koji je na referendumu dobio ogromne ovlasti, u rukama drži ključeve nove migrantske krize. Nedvojbeno, živimo u teškom vremenu prepunom zamki i iskušenja.

S Agrokorom i sličnima stvar je, pak, jednako složena. Na djelu su mačci iz propalog jugoslavenskog vremena. I puno se toga tu ispremiješalo, koliko je do sada razvidno.

Pohlepa, čuvanje partijskog blaga, loše gospodarenje, očijukanje s igračima s istoka preko starih veza... Ne bude li našim današnjim vlastodržcima sve jasno u glavi, netko će drugi očitno morati preuzeti kormilo. Na previše smo važnom mjestu da bismo mogli lunjati nekim svojim neodgovornim ili nesvrstanim putovima.

Koliko je značajno ovo bistrenje misli pokaza nedavno i biskup Komarica. Glasno reče ono što svi tako dobro znamo pa ga Milorad Dodik sirovo napade pokušavajući mu začepiti usta. Međutim, istina se ne može sakriti. Nema Hrvata na svojim starim ognjištima tamo gdje Dodik trenutno vlada, jednako kao i na ostatku BiH koju je u ratu nadzirala tzv. Armija BiH. Razarane su tamo katoličke crkve, ubijani svećenici i drugi članovi crkvene hijerarhije, ubijan vjerni puk Božji, dok bojevih djelovanja u tim krajevima uopće nije bilo niti su Hrvati vodili balvan ili bilo kakvu revoluciju. Pitam se samo hoće li se i drugi povesti za biskupovim primjerom i konačno početi nazivati stvari pravim imenom? Ne znači to napadati bilo koga ili rušiti dobrosusjedske odnose. To samo znači na istini graditi budućnost da nam ponovno ne bi pala na glavu. Tko je činio zlo treba se pokajati, a žrtva treba naći snage oprostiti. Zar u tomu nije sadržana i vjera, i humanizam, i ekumenizam, i međureligijski dijalog, i ljudska prava, i...

Svima nam je, dakle, pomoći da nam konačno bude bolje. Okanimo se navijanja za ovu i onu stranku, gledajmo domoljubno i uspjeh ćemo sagraditi takvu državu u kojoj će nam svima početi cvjetati ruže, a ne samo njima, i iz koje ne ćemo bježati nego ćemo jedva čekati da joj se vratimo. Tako ćemo se usidriti svoji na svome, kao naši preci u Dalmaciji, Slavoniji, Bosni, Hercegovini, Istri, Srijemu, Boki...

Mr. sc. Zdravko Mršić: Tranzicija iz kapitalizma u politizam

Svi narodi, rase i vjere naše globalizirane vrste odnedavno žive ili traju u kapitalističkoj civilizaciji. Dugo se smatralo da je kapitalizam nada i obećanje vrste. To se posebno naglašavalo od prestanka Hladnog rata, u kojemu je potučen komunistički sustav nakon što su u Drugomu svjetskom ratu bili potučeni europski fašizam i nacionalni socijalizam te azijski nacionalizam i militarizam. Kapitalizam je dobio monopol nad ljudima i nad skupnom svijesti naroda. Iskoristio ga je za kratkoročno povećanje slobodnog svjetskog kapitala – što je 25 godina divljeg kapitalizma u usporedbi sa šest stoljeća kapitalizma? – ali mu se u srljanju za više kapitala omaknulo stvaranje kaosa u svijetu i jadnog stanja jedinačnih naroda. U tom pogubnom postupku u gotovo svim državama zatrta je politika kao vođenje javnih poslova životnih zajednica u odijeljenim i priznatim životnim prostorima.

Čitatelji Hakavea dobro znaju kakvo je političko stanje u Hrvatskoj. Već više od godinu dana političko stanje je takvo, da se minula vladavina SDP-a, koja nije bila nimalo uspješna, pričinja kao „zlatno doba hrvatske politike“. Zna se u kakvo političko stanje je dovedena Ukrajina, koja je postala zaboravljenom zemljom. Politička zbrka u Srbiji potiče vlastoljubljive Srbe da prave novu Jugoslaviju, pozivajući se na uspjeh Hrvata Josipa Broza, koji je obnovio Jugoslaviju zapovijedajući vojskom od osam stotina tisuća vojnika. Slabo političko stanje u BiH već je svima dodijalo. Što je s Crnom Gorom, Kosovom, Makedonijom?

Kakvo je političko stanje Europske unije? Unija nije nikad imala politiku i zaštitu, ali se dičila uspelim gospodarstvom te ljudskim vrijednostima i pravima. Sad u njoj nema ni toga. Politička zbrka u Britaniji navela je premijerku da raspiše izvanredne parlamentarne izbore. U Britaniji nema političkog suglasja ni o tako važnom pitanju kao što je postupak britanskog napuštanja Unije. U Francuskoj postoje dvije politike: politika Nacionalnog fronta i politika, koja ne želi pobjedu Nacionalnog fronta. Kakvo je političko stanje u Turskoj, u kojoj je predsjednik, koji već dugo ima osobnu vlast, podijelio narod referendumom, kojim je želio i uspio legalizirati osobnu vlast i koji već gotovo godinu dana drži u „pritvoru“ više od 40.000 političkih zatvorenika, među kojima je vrlo malo vojnika i policajaca. Predsjedniku Turske treba obnova smrtne kazne, kako bi mogao vladati zemljom, ali ne i njezinim ljudima.

Kakvo je političko stanje u zemljama, u kojima su islamistički borci ISIL-a zaskočili legalne vlasti i uspostavili nadzor nad golemim dijelovima njihovih prostora? U zemljama kao što su Jemen, Somalija i Libija nema jednodušno priznate vlasti. Kakvu politiku može imati afganistanska vlast i uz potporu vojne sile NATO-a? Kakvo je političko stanje SAD, koje imaju golem zemljopisni prostor, četvrtinu svjetskog gospodarstva i neusporedljivo najjaču vojnu silu u svijetu? Tko u SAD može sastaviti i voditi politiku. Kako sam nedavno napisao, u „Americi ne postoji trodioba, nego stodioba vlasti“. Ondje svatko može samo spriječiti svakoga Politizam Sadašnje stanje u svijetu posljedica je tranzicije naroda iz kapitalizma u politizam. U zreлом ili prezreлом kapitalizmu, u kojemu su Hrvati slabije prošli nego u Domovinskom ratu, kapital gospodari tržištem, tržište gospodarstvom, a gospodarstvo vlada narodima. Kad narodima pođe po zlu valja kriviti kapital i kapitalizam, u kojemu je tržište iščupano iz društva. Nasuprot kapitalizmu, politizam je pristup vođenju države, po kojemu politika ili vođenje javnog posla naroda ili životnih zajednica upravlja gospodarstvom i tržištem u svrhu zadovoljenja životnih potreba građana koji sastavljaju zajednicu i za ostvarenje skupnih svrha naroda. drugog da vodi politiku. Ne treba više nabrajati. Malo je država, koje su u stanju voditi državnu politiku, a politika je jedini i pravi posao države.

Sadašnje stanje u svijetu posljedica je tranzicije naroda iz kapitalizma u politizam. U zreлом ili prezreлом kapitalizmu, u kojemu su Hrvati slabije prošli nego u Domovinskom ratu, kapital gospodari tržištem, tržište gospodarstvom, a gospodarstvo vlada narodima. Kad narodima pođe po zlu valja kriviti kapital i kapitalizam, u kojemu je tržište iščupano iz društva. Nasuprot kapitalizmu, politizam je pristup vođenju države, po kojemu politika ili vođenje javnog posla naroda ili životnih zajednica upravlja gospodarstvom i tržištem u svrhu zadovoljenja životnih potreba građana koji sastavljaju zajednicu i za ostvarenje skupnih svrha naroda.

Potkopavanjem nacionalnih država – od RH do SAD – kapitalizam nije samo ugrozio svoje daljnje nakupljanje kapitala, nego i vlastiti opstanak. Narodi postaju svjesni svojeg stanja i počinju razumijevati uzroke sadašnjega nepodnošljivog stanja gotovo svih naroda. Narodi se pribiru i počinju se prihvaćati politizma, koji će propagandisti kapitalizma proglašiti nacionalizmom ili populizmom koji za mene i za mnoge narode nisu sramotni izrazi. Politizam se može uzeti kao nacionalizirani kapitalizam. Prije se govorilo o gospodarskom nacionalizmu (Bismarckov Drugi Reich), o merkantilizmu (poslije Vestfalijskog mira 1648.) ili o apsolutizmu (Louis XIV, carska Rusija ili kasnije Austrija).

U svakom društvu ljudi zadovoljavaju životne potrebe i ostvaruju ljudske svrhe putem četiriju neraspjetljivih mreža društvenog utjecaja: politike, gospodarstva, zaštite i sustava uvjerenja. Politika je posao države, a u svijetu ima više od dvjesto suverenih država, koje su jedna drugoj priznale suverenost ili vrhovništvo nad

određenim zemljopisnim prostorom i nad ljudima na tom prostoru. Politikom se smatra vođenje javnog posla naroda, a sastoji se u javnom usklađivanju probitaka pojedinih društvenih skupina, pri čemu se svakoj skupini žitelja dodjeljuje utjecaj na javni posao, koji je razmjeran njezinom doprinosu bogatstvu cijelog naroda ili životne zajednice. Politika je posao države, a sad u državama nema politike.

Kapitalizam je onesposobio države za vođenje politike. Industrijska revolucija, digitalno računalstvo i robotizacija stvorili su golem slobodan kapital. Kapitalizam je naoružao novac, gospodarstvo i tržište jakim silama, kojima se država ne može oduprijeti slabim ljudskim silama. Države su nemoćne prema kapitalu, a nesposobne i za unutarnju i vanjsku zaštitu pučanstva. Kapitalizam uništava narode, ljude i cijelu vrstu, a njihove ih države nisu u stanju zaštititi. „Kapital ubija!“, sažeto kaže papa Franjo.

Politiku je uništio način, koji je u osamnaestom stoljeću podlo izabran za vođenje politike. Vođenje politike povjereno je političkim strankama. Svi građani su s vremenom dobili pravo glasa, ali oni svoj glas mogu i moraju dati samo registriranim strankama. Za koju god osobu i za koju god stranku građani glasuju, politika koja će se voditi bit će ista. Uspostavljen je stranački kartel pa politička vlast uvijek ostaje u kartelu bez obzira za koga građani glasuju. Koja je razlika između HDZ-a i SDP-a u izbjegavanju vođenja politike za narod ili za životnu zajednicu?

Stoga ključnim pitanjem postaje, to tko nadzori stranke. Građani ili kapital, gospodarstvo i tržište? „Demokracija“ u kojoj kapital nadzire političke stranke je poruga demokraciji ili narodovlašću. Prezir glasača za političke stranke dobro pokazuju rezultata pokreta Pet zvijezda na prošlogodišnjim mjesnim izborima u Italiji; rezultat referendumu za Brexit u Britaniji; izbor Donalda Trampa za predsjednika SAD; te obećavajući rezultat Emmanuela Macrona u prvom kolu predsjedničkih izbora u Francuskoj. U svijetu ima previše slobodnog kapitala i države mu se ne mogu othrvati pa je kapital od država preuzeo vođenje politike. Kapital se brine samo za svoje daljnje gomilanje. Ne brine se čak ni za gospodarstvo, koje sad počiva na kreditima, a ne na zarađenu novcu. Veliki američki poduzetnik druge polovice devetnaestog stoljeća J. P. Morgan kazao je da „nezarađen novac u gospodarstvo unosi zlo i grijeh“.

Bijedno stanje politike u svim „demokratskim“ kapitalističkim državama dobro pokazuje slučaj Agrokora u Hrvatskoj. Republika Hrvatska bila je podružnica, banovina ili krajina u državi Agrokor. Razlika između starih i tranzicijskih kapitalističkih država je u tomu, što je u starim kapitalističkim državama postupno stvaranje kapitala donijelo distribuciju kapitala, a u tranzicijskim zemljama, u kojima je kapitalizam napravljen naglim političkim odlukama i nezarađenim novcem, postoji koncentracija kapitala ili koncentracija duga.

Stranački uzorak kapitalističke države je na izmaku. Političke stranke treba ukloniti iz nacionalne politike. To otvara i pitanje vjerodostojnosti kapitalizma, koji je u nadzoru naroda i država igrao na stranački sustav. U Hrvatskoj treba ukloniti sve stranke, koje su ikad bile na vlasti. Tko su i čemu su američki republikanci i demokrati ili britanski konzervativci i laburisti? Tko su naši političari?

Uz postojeći način vođenja politike sahnje i sama država. Tko će zaštititi ljude, narode i vrstu Homo sapiens? Politički postupak je toliko jadan, da nije nigdje u stanju proizvesti političare. Kapitalistički političari nisu političari. Razumiju li naši i svjetski političari što se događa s vrstom? Mislim da im nije potrebno razumijevanje. Kapitalizam od političara traži samo posluš.

Političko stanje u svijetu pokazuje da je kapitalistički pristup državi doživio poraz. Narodi trebaju preuzeti svoje države u svoje ruke. To će biti demokracija. Nije potrebno stvoriti samo jedan uzorak države. Neka svaki narod uredi državu na svoj način. Dosta je kapitalističkog izvoza državnosti. U svijetu neosporno postoji četiri-pet otpornih nacionalnih država: Kina, Iran, Izrael, Rusija i vjerojatno Indija. Te su države otporne, jer su one države svojih naroda, a ne kapitala.

Svaka od navedenih zemalja ima svoje nedaće. Kina je bila stupila u razdoblje bjesomučnog gospodarskog rasta nakon što je donijela političku odluku da svoje socijalističko gospodarstvo pretvori u kapitalističko, ali da pritom zadrži jednostranačje. Kapitalizam u Kini nije rođen kao što je bilo u Engleskoj, nego je stvoren. Mnogi „motritelji“ političkih zbivanja očekuju da će se kineski politički sustav rasuti kad Kina ne bude u stanju braniti svoje jednostranačje procvatom svojeg gospodarstva. Zašto politički sustav ne bi mogao služiti narode i u zlu, kao što im služi u dobru. Kina je narod, kultura i rasa.

Iran i Rusija su sačuvale svoje sustave vođenja javnog posla pod vrlo teškim i moralno neobranjivim gospodarskim i političkim kaznama ili sankcijama. Izrael već sedamdeset godina opstoji u iznimnomu neprijateljskom obruču sunitskih naroda. Indija je pošla putem političke, gospodarske i tehnološke modernizacije, ali se održala kao nacionalna država, upravo zato što je oduvijek imala raspačanu ili distribuiranu političku vlast.

Možda će otpornost spomenutih država potaknuti i druge narode da u suverenim prostorima stvore svoje demokratske, političke države. Kapitalizam ne može zadržati monopol nad demokracijom, koju je rabio kao sredstvo potkopavanja snage i politike naroda ili životnih zajednica.

Mnoge pojave navode narode da se prihvate politizma. Ovdje ću spomenuti samo dvije. Prvo, prošle godine svjetsko je gospodarstvo naraslo 3%, a međunarodna trgovina samo 1.6%, iako je 25 godina bilo uobičajeno da međunarodna razmjena raste 2-3 puta brže od svjetskog gospodarstva. Presudan čimbenik rasta gospodarstva postaju izumiteljstvo u području proizvoda i razvijanje ili nakupljanje nove tehnologije za pravljenje novih proizvoda. U tomu se narodi ne smiju pouzdati u kapital i kapitalizam, nego u svoje organizacijske sposobnosti i politizam. Drugo, nagao i nezaustavljiv razvitak tehnologije stvorio je silne društvene poremećaje i sukobe u gotovi svim zemljama. Za ublaživanje društvenih potresa od burnog razvitka biotehnologije, digitalne tehnologije, ekotehnologije i robotizacije narodna država mora zamijeniti kapital, a politizam treba istisnuti kapitalizam. Od Australije do Škotske, od Brazila do Japana nove političke snage bujaju i zagovaraju „jedan narod“, „alternativu“, prijekost vlastite države („Amerika prije svega“, „Australija prije svega“), „prestanak uvoza demokracije“, uklanjanje „civilnog udrugarstva“, integraciju ili asimilaciju došljaka u životne zajednice i otvoreni nacionalizam. Dolazi vrijeme da se svjetski poredak nacionalizira i da se svjetski kaos lokalizira, kako bi svaki narod sam vodio svoj javni posao. Dosta je bilo kapitalističke države bez politike i bez političara.

Isus iz Nazareta je – kao da je slutio pojavu kapitalizma – govorio: „Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.“ Države su dosad služile kapitalu, a odsad će služiti narodima ili životnim zajednicama, koje traju na zadanim životnim prostorima.

Stipe Kutleša: Stvari na globalnoj razini odmiču kontroli onih koji su svijet htjeli urediti po svojem aršinu

Nimalo nije teško ne vidjeti što se u svijetu i u Hrvatskoj događa i povezati te događaje. Stvari se u svijetu ne događaju bez ikakve povezanosti s načelom spojenih posuda. Naprotiv: svijet je postao globalan i sve što se događa u jednom dijelu svijeta vrlo lako i brzo se može odraziti na druge dijelove svijeta. Pogotovo kada se radi o interesnim sferama velikih sila, ali i drugih manjih centara moći.

Da stvari na globalnoj razini izmiču kontroli onih koji su svijet htjeli urediti po svojem aršinu, više je nego očigledno. A ti su se pozivali, i još se uvijek pozivaju, na nekakvu demokraciju, ljudska prava, solidarnost i sl. a oni su zapravo glavni krivci neravnoteže u svijetu i generatori svih svjetskih i lokalnih sukoba i kriza. Terorizam i migrantska kriza, kao i raspad PlodoviTzv. razvijeni svijet je dobio ono što je posijao i to u obliku najgorih plodova. I nakon toga nije sposoban vidjeti u čemu je problem. Rezultat toga su sve pojave ekstremnih fundamentalizama, ali i pokušaj povratka na nacionalne, vjerske, kulturalne i druge vrijednosti kojih se mnogi ne žele odreći. Zar Brexit, Trump, le Pen, Orban i druge pojave u današnjem svijetu ne ukazuju na neodrživost svjetskog globalističkog terorizma kakav danas vlada u svijetu? Ti su globalisti proizveli, namjerno ili nenamjerno, teroriste, ekstremiste, siromahe-proletere i sl. i tako dovele u opasnost čitav svijet.ekonomija mnogih zemalja, nezaposlenost, beznađe i sl. nisu nastali iz „vakuuma“; oni su programirani i dirigirani da bi se lakše ostvarili ciljevi onih koji žele podjarmiti svijet pod svoju kontrolu. Sve ideje, po sebi neupitne i poželjne, kao što su pravda, ravnopravnost, demokracija, ljudska prava, uklanjanje siromaštva u svijetu, razvijenost, napredak i sl., pokazale su se neostvarivima u ovakvom svijetu, a to znači da su glavni „provoditelji“ tih ideja same te dobre stvari licemjerno zloupotrijebili i nastavljaju ih

zloupotrebljavati: demokracija je u svijetu krhka stvar, ljudska se prava ponekad krše više nego u nekim totalitarnim sustavima, glad u svijetu, nezaposlenost i siromaštvo nisu iskorijenjeni i sl. Neka se pogledaju svjetske statistike o broju gladnih, neobrazovanih i sl. i uspoređi ih s brojem bogatih; koliko je svjetske financijske i svake druge moći u rukama nekolicine? Kako takvi imaju obraza govoriti o demokraciji i ljudskim pravima?

Siromašni nisu postali siromašni isključivo zbog svog položaja, neobrazovanosti, lijenosti i dr. nego isključivo zbog eksploatacije i kolonijalnog podčinjavanja od drugih. Sada se tim tzv. naprednim i razvijenima bumerang vraća u obliku pobune, terorizma, migracija i sl. Najveći broj ljudi na ovoj kugli zemaljskoj vjerojatno ne bi apriori želio odlaziti iz svoje zemlje da nije prisiljen. Tzv. razvijeni svijet je dobio ono što je posijao i to u obliku najgorih plodova. I nakon toga nije sposoban vidjeti u čemu je problem.

Rezultat toga su sve pojave ekstremnih fundamentalizama, ali i pokušaj povratka na nacionalne, vjerske, kulturalne i druge vrijednosti kojih se mnogi ne žele odreći. Zar Brexit, Trump, le Pen, Orban i druge pojave u današnjem svijetu ne ukazuju na neodrživost svjetskog globalističkog terorizma kakav danas vlada u svijetu? Ti su globalisti proizveli, namjerno ili nenamjerno, teroriste, ekstremiste, siromahe-proletere i sl. i tako dovele u opasnost čitav svijet.

Toj globalnoj sudbini nitko ne može izbjeći pa ni Hrvatska. Neke zemlje i narodi, puno samosvjesniji i možda politički inteligentniji, bolje se odupiru tim negativnim pojavama i u prvom planu imaju zaštitu svojih nacionalnih i državnih interesa pa i onda kada su uključeni u velike integracijske cjeline kao što je npr. EU (npr. slučaj Poljske i Mađarske). Drugi nemaju ni znanja ni volje pokazati da su nekakav subjekt; to su uglavnom podanici velikih centara moći koji su ih i postavili; to su na koncu i izdajnici ne samo vlastite države i naroda nego i svega ljudskoga; oni su uglavnom sitne duše koje služe drugima a radi vlastitog interesa. Nema u njima ništa načelnoga čega bi se oni mogli držati. To je najgori sloj društva u moralnom, a često i u intelektualnom smislu. Hrvatska, nažalost, spada u ovu kategoriju. Njezini političari su uglavnom upravo opisani tip ljudi.

Je li zato čudno da je Hrvatska tu gdje jest? Kad bi i htjela biti bolja, s ovakvim ljudima ne može. Za Agrokor su očigledno godinama znali mnogi najodgovorniji u vladi. Znali su i koga će izabrati u svoje redove da obave nečasne zadatke koji se otkrivaju post festum, i to uglavnom bez ikakvih posljedica za počinitelje. Da se ne bi krivo shvatilo kao napad na sadašnju vlast: to su radile sve vlade do sada. Vjerojatno će raditi i buduće ako se budu držale istih načela i „običaja“ – a to je neka se ništa ne mijenja jer ovako je najbolje. Zato toliko opiranje bilo kakvim promjenama a posebno korjenitim, a takve su korjenite promjene ono jedino što Hrvatsku može spasiti. Samo tko ih želi? Ne žele ih, čini se, ni sami birači koji gundaju na vlastodršce. Zašto bi se očekivalo da pohlepni vlastodršci žele nešto drugo? Ovakvo je stanje društva, s unaprijed ugrađenim defektom koji nužno koči svaki napredak i u svakom smislu, najpoželjniji oblika za najnemoralniji sloj društva.

Naravno da svi problemi Hrvatske nisu samo uzrokovani iznutra. Postoje centri moći koji kroje stvari po svome i to pomoću onih iznutra koji niti mogu niti žele vidjeti ništa drugo osim sebe i svoj prljavi interes. To da su hrvatski branitelji i svi drugi, koji su „razbili“ bivšu državnu (sic!) tvorevinu, pomrsili račune mnogim europskim i svjetskim „humanistima“ sasvim je jasno. Zato su oni već desetljećima vlastima najomraženiji sloj društva. To se lako ne zaboravlja. Prirodna posljedica toga je osveta koja se manifestira na različite načine. Jesu li gužve na granicama slučajnost ili plansko provođenje projekta uništavanja Hrvatske? Poznato je da se većina terorista već nalazi na području EU. Blokiranjem granica EU ih očito želi zadržati, a ne pustiti vani iz EU. Bilo bi zanimljivo znati, o čemu tzv. „hrvatski“ mediji ne znaju ništa, kolike su gužve na drugim granicama EU s državama izvan EU, npr. između Rumunjske i Bugarske i Srbije, Bugarske i Turske, Španjolske i Italije i zemalja sjeverne Afrike i sl. Tzv. „borba“ protiv terorizma EU samo je dimna zavjesa za nešto drugo. Nema li blokiranje hrvatskih granica veze sa

hrvatsko-slovenskin sporom oko arbitraže po pitanju granica? Samo sljepci ne vide da je to perfidni oblik specijalnog rata. I to onoga kojega vodi tzv. „nadržava“ (tj. EU) nad jednom tzv. „državom“ (tj. svojom tzv. članicom). Zato su npr. Britanci, da izbjegnu nadržavni terorizam, izabrali Brexit. Toj se neprincipijelnoj i prilično nemoralnoj tvorevini opiru i neki drugi. Hrvatska to očito nije u stanju. Zato je pokušaj povratku u „zapadnobalkanski raj“ vrlo logičan slijed događaja. Njega zagovara, bilo izričito bilo prešutno, ne malo dio ljudi u vlasti i oporbi. Zato s takvima Hrvatskoj nema budućnosti.

Davor Dijanović